

2027
E. 14. VII.

10 százalék a Öröskereszt-egyletnek.
10 százalék a Székelykeresztúron felállítandó Petőfi-emléktábla javára.

Székelyek a világháboruban.

Írta:

Horváth Lajos
közlegény.

Szerző sajátja.

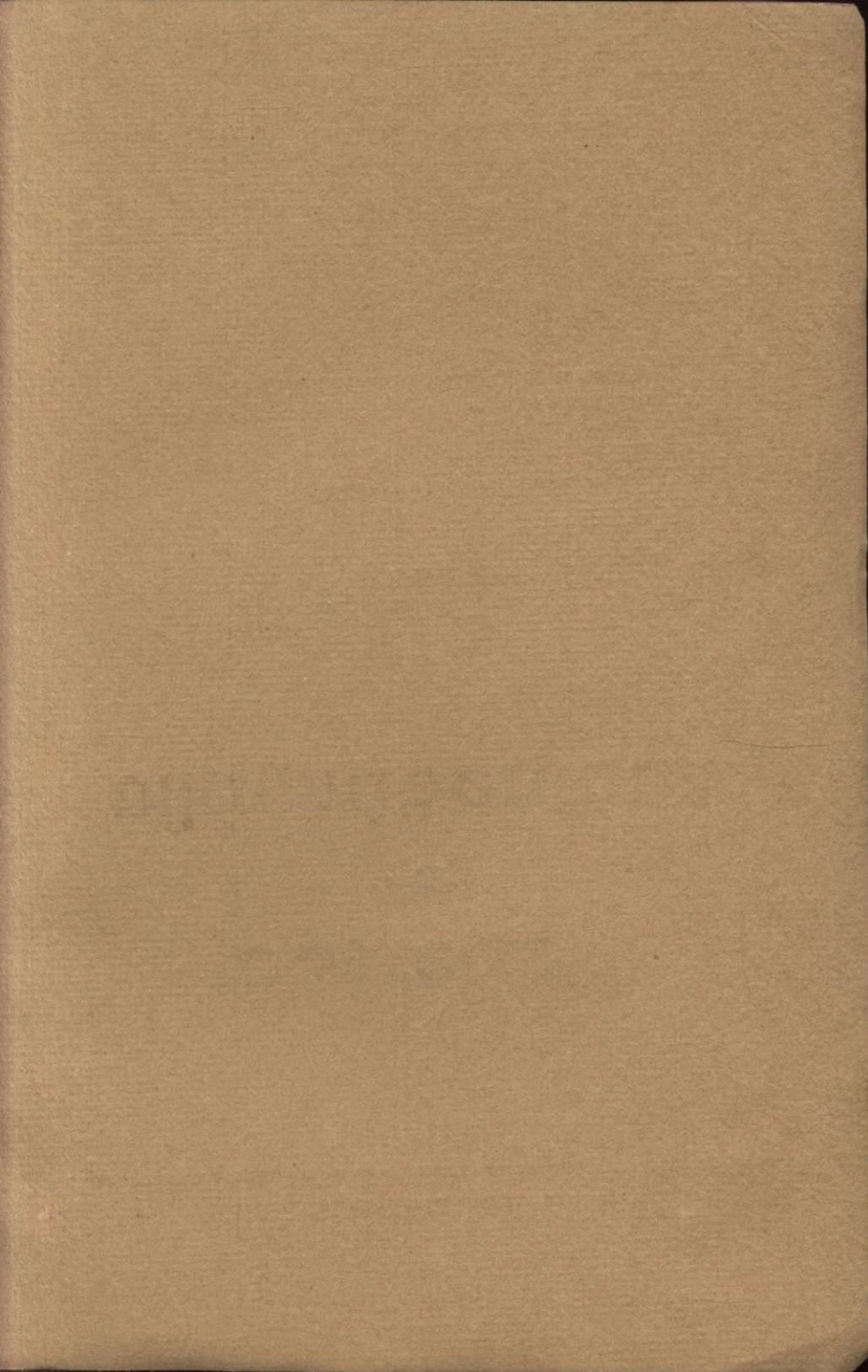
Rutogrammjával ellátva, számozott példányokban kiadja a szerző Székelyudvarhelyen.

389 szám.

== 1915 ==

Belegyháza Pál villamosipari könyvnyomtatási és könyvkötő-intézetéből Székelyudvarhelytől.

Ára 1 korona

~~10~~ 10 százalék a Öröskereszt-egyletnek.

10 százalék a Székelykeresztúron felállítandó Petőfi-emléktábla javára.

Székelyek a világháboruban.

Irta:

Horbáth Lajos
közlegény.

Szerző sajátja.

Autogrammjával ellátva, számozott példányokban kiadja a szerző Székelyudvarhelyen.

339 szám.

≡ 1915 ≡

Betegh Pál villamosmotoros könyvnyomtató-
és könyvkötő-intézetéből Székelyudvarhelyt.

14669

Jelige: Világháboru a világbécsés!

Horvátok
Körjegye.

Esdeklés az Istenhez.

Az estharang csöndes, csengő-bongó hangja
Tegnap boldog hittel tölté lelkünk el, —
Munkában megfáradt, összetört testünknek:
Üdítő pihenőt ígért az éjjel.

... Vad szél kerekedék, háború orkánja

Durván megzörgeté házunk ablakát:

— Föl székely! föl magyar! — rivalg mindenfelé, —
Rád tört az ellenség!, védd meg a hazát!

Máskor a ragyogó hajnalra ébredtünk,

Most sötét fellegek a fejünk felett:..

— Végtelen hatalmú, jóságos nagy Isten

Mi lesz, ha Te elhagysz, mi lesz Nélküled?

Elfordult a földről fényes tekinteted

S a sötétség napja jött az égre fel:..

— Nagy Isten ne hagyd el hűségés nemzedet,

Ne hagyd el, légy vele magyar népeddel!

Ezer esztendőnek vészarádata közt

Két kis sziget volt csak a magyar s székely —

És a vész milljószor átcsaphatott rajta:

Mindenkor ott voltál védő kezdeddel.

Hirdeti az ellen sátáni szózata,

Hogy a magyar elvész, hogy el a székely ...

... Te, ki el nem hagytál ezeréves úton :
Mikor erős vagyunk, akkor hagynál el?!

Nem!... Nem!... Nagy Istenünk! Hitünk rendületlen!
É nép sohse gyilkolt és a förtelem
A lelkéhez nem fért, ... soha meg nem termett
Szép Magyarországon — és ma sem terem!
... Látjuk, látjuk arcod túl a vérszélhőkön,
Látjuk fényes kezéd áldását hintve ...
... Hallik is a szózat: — Küzdjetek, bizzatok!
Minden igaz ügynek igaz Istene, —
Gyilkos, véres kezű népet soh' se pártolt ...
Vitéz székely!, magyar!: bátran, ... előre!

A 82-es bakák harci éneke.

„Göndör hajam nem hagyom levágni” dallamára.

Masiroz a 82-es ezred,
Abban megy az egész székely nemzet,
Dicsőségért mennek a harctérre,
Fényt hozni a székely-magyar névre.

Ősz királyunk, béke nagy embere!
Te szólítál harci fürgetegbe.
Elmegyünk mi életre-halálra,
Ősz királyunk harci táborába.

A székelyek régi nagy hűséggel,
A királyért meghalnak, hogy ha kell
Mert azt immár ország-világ tudja
Hogy a székely király katonája.

Vilmos császár derék, ügyes ember,
A székelynek csak ilyen ember kell;
Ne félj Vilmos, megvédünk mi Téged,
Szétvágjuk a muszkát, mint a retket.

Bárdolatlan, buta muszka-népség,
Szép országunk határát ellepték!

Jussatok csak puskánk elejébe,
Megtanítunk mi majd becsületre...

És ti bombavető, kutya szerbek!
Kondult az utolsó óra nektek...
Országotok izzé-porrá törjük,
S Ferenc József lábaihoz tesszük.

Elmegyünk mi idegen országba,
Dicsőséget hozni a magyarra.
Esti szellő! vidd el majd a hírünk,
Hogy mi soha, senkitől se féltünk!

Mit nekünk az, ha az ágyu bömböl,
Golyó sivít és a kard csörömpöl...
A halállal bátran szembe nézünk,
Igy reméljük, hogy majd haza térünk.

Soha se volt mi közöttünk gyáva,
Megesküszünk az Isten fiára;
Mert ha köztünk lett volna egy gyáva,
Szuronyunkba bele húztuk volna.

Isten veled édes szülő hazám,
Most érzem, hogy szeretlek igazán;
Vissza-jövünk, ha az Isten segít,
Ha szétvertük hazánk ellenségét.

Isten veled édes feleségem,
Otthon maradt (szép kicsi gyermekem.
(sok apró
Felmegyünk, ha kell a magas égre,
S mennyországot hozunk le a földre.

Törüljétek le a könnyeteket,
Hogy elmegyünk, soh'se könnyeztetek
Ott él a szent hit a sziveinkben,
Visszahoz majd a jóságos Isten!...

Búcsuzó.

— Hallgató magyar. —

„Nagy Bercsényi Miklós, sirdogál magába“ dallamára.

Székely bércek alján,
 Tábortüzek égnek,
 Tábortüzek mellett
 Ülnek a legények.
 Szép fekete szemük
 Meg-megvillan rája,
 Amikor megharsan
 Az a régi nóta: ..
 ... Sűrűlt a szél
 Kézsmárk felett,
 Szegény hazám
 Isten veled!

Gyöngé violáról
 Ne beszéljen senki...!
 A violák álmát
 Nem illik zavarni...
 ... Legyenek boldogok,
 S ha Isten akarja, ...
 Ölelje meg őket
 Másnak gyöngé karja:
 ... Sűrűlt a szél
 Kézsmárk felett,
 Szegény hazám
 Isten veled!

Most a szívem vérzik,
 Hogy töletek válok,
 Gyöngé szép violák,
 Ifiuság, álmok...

Temessétek el csak
 A multnak emlékit,
 És a csatazajban
 Ne zavarjunk senkit:
 ... Süvölt a szél
 Kézsmárk felett,
 Szegény hazám
 Isten veled!

Ne zavarjátok meg
 Az én bus szívemet,
 Engedjétek meg, hogy
 Értetek könnyezzek:
 Értetek búsuljak
 Gyöngye szép virágok,
 Hervadó violák ...
 Ifiuság, álmok ...
 ... Süvölt a szél
 Kézsmárk felett,
 Szegény hazám
 Isten veled!

A fecskék és a katonák.

Nyár elmulásának, őszi hervadásnak
 Megrebbent a szárnya;
 Hüvös szellő pördül, messzi-messzi földről
 Szárnyai nyomába.
 Tegnap még tündöklött fényes ragyogása
 A pompázó nyárnak, ...
 Völgyön, hegyoldalon ma már az elmulás
 Szellemei járnak.

Csicsergő fecskehad röpködő csapata,
 Utra készülődik,

A mit úgy szeretett, amit úgy imádott
 Itthagytja a fészket;
 . . Hosszú sorba ülnek, szárnyat bontogatva
 A telegráf drótra,
 S vidám indulóval nemsoká elmennek
 Messzi, messzi útra. —

Immár föl is szállnak, immár ott is járnak
 Távol messziségbe,
 Onnan visszanéznek elhagyott fészükre
 S mély völgyek ölére.
 Lenn a völgyek ölén, folyóvizek mentén
 Hosszú-hosszú sorban:
 Szép magyar katonák, szép székelly daliák
 Masiroznak ottan.

— Hová, merre szálltok kedves vendégei
 Szép tavasznak, nyárnak,
 Talán meguntátok egyszerű kis fészket
 A falusi háznak?!
 Annak a kis háznak, amitől elválni
 A szívünk úgy tépte,
 Csacsogó porontyunk, drága feleségünk
 Búcsuzódó képe . . .

— Elüz a hideg tél — szólanak a fecskék —
 Délszaki hazába . . .
 De mi visszatérünk, sóvárgó lélekkel
 Onnan nemsokára;
 — Hát ti hova mentek, hát ti mért hagytátok
 Otthon a kis házat . . . ?
 . . . Búcsuzódó fecskék eképpen kérdik a
 Vitéz katonákat.

— Senki az ő sorsát bárhogy is akarja —
 El nem kerülheti . . . ,
 Ne akarjátok hát vitéz katonák a

Sorsot elkerülni . . . ,
 Hisz magyar hazánknak sok az ellensége
 Idegen országban, . . .
 . . Ezért nem lehattünk igazán boldogok
 A falusi házban . . .

. . . Egymást jól megértik, — egymást elsratják
 Búcsuszóval szépen,
 A fecskék eltűnnek suhanó szárnyakon
 Messzi-messzi délen, . . .
 A magyar vitézek, a székely katonák
 Észak felé térnek,
 Ő bátran neki vágnak rút északi szélnek,
 Vad, kegyetlen télnek . . .

. . . De a mikor nálunk, csendes kis hajlékban
 A karácsonyfára,
 A jó Édes Anya kicsi gyermekének
 A gyertyát meggyújtja,
 Mikor ott lenn délen, a csicsergő fecskék
 Indulásra készek:
 A magyar daliák, a székely legények
 A karácsonyfához . . .
 Mind, mind visszatérnek!

Székelyek csatadala.

Előre, előre hős székelyek,
 Senkitől meg ne rettenjete!
 Ellenség annyi van, mint falevél,
 Amit előttünk kerget a szél;
 No-de föl fiuk, annál jobb, ha
 Van bőven miben duskálnia
 Atila apánk hős fiának:
 A vitéz székely katonának!
 — Nemes a vér az ereinkben,

Ilyen ma nem foly senkiben sem!
Ezt hagyta ránk utódira:
Atilla, az Isten ostora!

Atilla soh' se félt senkitől se,
Hát a székely nép mitől félne?
Hadak-Istene, ki fölöttünk van,
Még Ő is biztat, hogy bátrabban.
Nosza föl fiuk mossuk meg hát
Azt a tengernyi-tenger muszkát,
Úgy meg, hogy legyen büszke reánk
Az égben: Atilla hős apánk!
— Nemes a vér az ereinkben,
Ilyen ma nem foly senkiben sem!
Ezt hagyta ránk utódira:
Atilla, az Isten ostora!

A fehér cár tragédiája.

Kifut a lakáj a cári palotából
S elkezd ordítani toroka szakadtából:
— Fűtsd be a gőzmozdonyt, gőzmozdony fűtője
Előre emberek, fűtsétek vörösre.
Kéz és láb dolgozzon! Kelj fel masinista!
Rajtad kívül nincsen, aki igazítsa!
Fűtsd be a gőzmozdonyt! Előre! Előre!
Nem halljátok, kutyák! . . . Fűtsétek vörösre!

Hej! fölbolondul a környék lakájnépe
E rettentő hangra, e rettentő képre;
Hej! van lótás-futás a nagy palotába,
Az egyik erre fut, a másik meg arra.
Úgy üvölt a lakáj, mint egy veszett lélek,
A palotafalak megis-megremegnek,

Ráis-ráfelelnék: előre! ... előre! ...
 Fűtsétek vörösre! ... fűtsétek vörösre! ...

Pétervárnak van egy régi, ócska tornya,
 Abban van egy régi, ócska toronyóra!
 Az a toronyóra ép az éjfél ver:
 ... Kettő... tizenkettő... Be rémes hallgatni.
 Pétervárott van egy hatalmas gőzmozdony,
 Várja a parancsot, hogy mikor induljon;
 Vörösre van fűtve, vérvörös a füstje,
 Szortyog irtóztatón rettentő nagy üstje.

Hatalmas reflektor világít az orrán,
 Rettentő kéménye úgy bőg, mint az orkán,
 Szellentyűin sikong a gőz sisteregve,
 Mintha ezer ördög sülné-főne benne.
 — Hová méssz gőzmozdony, hová visz az utad,
 Hogy így befűtöttek, hogy így elkinoztak?
 — Mikor fog indulni, hová visz az útja...?
 Cárszkoje-Szelóba, Cárszkoje-Szelóba!

... Az orosz hadtestek széjjel vannak verve,
 Igazságos Isten keze széjjel verte.
 Isten két keze volt a magyar s a német:
 — Miklós! ... ez a két kéz büntetett meg téged.
 — Életedben mindig, mindig hazug voltál,
 Az lesz a te neved: **„A hitvány fehér cár!”**
 E néven kerülsz be a történelembe,
 Minden századoknak legzabb embere!

A békét hirdetted Hága városába
 És csak azért mentél konferenciákra,
 Királygyilkosokat amíg parulázod:
 Béke leple alatt csalhasd a világot!
 Gyilkosoknak voltál te a pártfogója,
 De a nagy Uristen végre megsokalta:

Mardos most, szaggat most a lelkiismeret,
Menj, ülj vonatodra, fuss tőle, — ha lehet!...

— Láttatok már vutkit? Ittatok belőle?
Miklósnek s népének ez volt az istene!
Nem csoda, ha aztán részeg koponyával
Összeszövetkeztek gyilkos banditákkal.
... Jön immár, jön immár az oroszok cárja,
Hozzák már, hozzák már külön vonatára.
Külön vonatának vérvörös a füstje,
Szortyog irtóztatón rettentő nagy üstje.

... Hozzák már, hozzák már keze a földig ér,
Két lakáj cipeli s az arca oly fehér,
Mintha rabjaival ott dolgozott volna:
Fagyos Szibéria ólombányáiba.
... Elfüttyint a vonat, tova visz az útja
Cárszkoje-Szelóba, Cárszkoje-Szelóba;
Egyik palotából, másik palotába
Költözik, bujdosik az oroszok cárja...

— Ki az? — mikor minden jó lélek elpihen.
Ki az? kinek akkor szívnyugalma nincsen?
Hiszen a csöndesség az Istennek lelke,
Az a boldog, aki abban nyugtát lelte.
Carszkoje-szelói fényes palotába
Nem pihen, nem alszik az oroszok cárja,
Lelkében a rémek immár el se férnek,
Kijönnek és vele farkasszemet néznek.

Az egyik hozzá szól. — Cár, most én beszélek:
— Kötél a nyakadra! Huzzátok legények!
Még meg se fojthatják, megszólal a másik:
— Nézd az öregapád itt egy üstben mászik!
— Dobjátok utána, most vele ebédel!
... A szurok barátom, kitűnő eledel!

Vége az ebédnek. Az oroszok cárja
Rárogy: arannyal szótt, himes pamlagjára.

Alig hogy felmossák lakáj-orvosai:
Szellemlad a csatát megint újra kezdi.
Hajánál fogva most felhőkig emelik,
Majd egy sötét kútnak mélyébe eresztik..
— Óh ne engedjétek!, óh ne engedjétek!..
Főfal az a szörnyű zöldszemű szörnyeteg!..
Hah! mi van ott, abban a sötét sarokban!?
Láncával fejbe üt! — : Én egy rabod voltam!

— Te hitvány fehér cár, millióknak lelke,
A kik börtönökben vannak eltemetve,
Most mind eljött hozzád! Leszámolnak véled!
Ezt a leszámolást keresztül nem éled!
Nézd, hogy sorakoznak. Arcukra van írva,
Ártatlan szenvedés ezernyi sok kínja, —
Bilincsiük széttépték s annak csörgésébe
A kancsuka hangja süvöltve rí bele.

— Hazug cár, fehér cár! zúg a néma légben,
Suhog a kancsuka: — Ezt értem! — Ezt értem.
Ezt a családomért! Ezt a kis fiamért!
Ezt meg halványarcú, szép feleségemért!
Pattogás, ropogás a nagy palotába —
És a cár összerogy holtra kancsukázva.
... Az a sok millió rémes boszút állott
Azon, ki milliót holtra kancsukázott.

... A rémek elültek s vad csatájuk helyén.
Megjelent egy csodás, isteni tünemény,
Mint a mikor nyáron nagy zivatar után
Felvonja szép ivét a bájos szivárvány;
Misztikus lágy zene ömlik a terembe,
Mintha ezer apró csengő csilingelne:

S rózsaszínü fényár hatalmas ívében,
Mesés glóriában, két alak megjelen.

Az egyik egy ország dicső, nagy királya,
A másik más ország daliás császára;
Fennkölt nagy lélekkel kezét-kézbe tesznek
S méltóságos csöndben a halotthoz mennek.
A jó öreg király, ki népének atyja:
A kiszzenvedettnek két szemét befogja . . . ,
A daliás császár, akit népe imád:
A kinszenvedettnek letörli homlokát . . .

Szeretetet vallása, a Krisztus vallása.
Irgalom, kegyelem az Ő tanítása.
Ezt a két nagy embert boszú nem vezérli:
„Igaz“ kulturának: „igaz“ harcosai.
Míg egyik kezükkel fenyíteni tudnak,
A másik kezükkel, áldást osztogatnak.
. . . Erre a krisztusi nemes irgalomra
A halottnak arca, mintha felderülne,
Mintha mosolyogna . . .

*

Irta ezt magába, rideg kaszárnyába,
Vigan heverdve szalma vánkosára,
Király Ő Felsége vitéz katonája,
Vitéz katonája, gyöngé poétája;
Az Úrnak nevében, amikor irtanak
Ezer esztendőre kerek kilenc százat,
Kerek kilencszázra, mikor irtak tizet
És a tizes után kétszer kettőt: négyet.

*

Ezek után pedig egyéb vágyam nincsen,
Dicső magyarokat, dicső németeket
Segélje az Isten!

Bajtársaimhoz a harctérre.

Rózsaszínü lapot hozott ma a posta
Távol csatatérről,
Könnyes lett a szemem, ahogyan olvastam
Lelkem érzésétől.
Megcsókoltam tiszser, megcsókoltam százszor
Mindenik betűjét,
Áldja meg az Isten, tartsa meg az Isten
Azokat, kik küldték.

Testvér Lengyelország közepéből küldték
A vitéz bajtársak,
Ők, kik az ellenség golyózáporának
Közepében állnak . . .
— Most, hogy rólam, fiuk, megemlékeztetek
A halálos vészben,
Hogy mindnyájatokat szivemből szeretlek :
Oh ! azt csak most érzem.

Azt irtátok, fiuk, azt irtátok nekem,
Sokat emlegettek,
Sőt sirva fakadtam olvasva, hogy minden
Ember emlegetett :
— Oh ! mivel érdemlém meg én ti tőletek
Ezt a kitüntetéset,
S én az igénytelen, szerény ember, mivel
Legyek hálás ezért ?

Nekem semmim sincsen, egyedül a szivem
S már az se az enyém :
Feleség és gyermek elvették azt — és mit
Adhat a közlegény ?
Biztató szavakat : Ne féljetek fiuk,
Visszajöttök még ti —

Kedves feleséghez, gyügyögő gyermekhez
Bánat felejteni.

Hogy vagy édes Józsi, hogy vagy édes Jenő?
Hogy vagytok barátom?
Akkor leszek boldog, ha az arcotokat
Még egyszer meglátom.
Hát te édes Imre, ugy-e megnyomta a
Válladat a borju?
No, de nem aggódom, tudom, hogy elbírod
Vitéz, derék fiu.

Viszonyokhoz mérve, itthon jól megy minden,
Hát ne busuljatok,
Busulásra fiuk, a ti részeteokről
Egyáltalán nincs ok.
Feleségetek is, ha élékaphatom,
Mindig így biztatom:
— Mérget iszok rá, hogy visszajönek ők mind:
Drága jó Asszonyom.

— Bátor embereket a golyó kerüli
S ti mind bátrak vagytok,
Tudom a hazára, Felséges királyra
Dicsőséget hoztok.
Győzelmi mámorral, teljes egészségben
Visszajöttök még ti:
Kedves feleséghez, gyügyögő gyermekhez
Bánat felejteni.

... Leszállott az este, megkondult a harang
S hogy ez így lehessen,
A Mindenhatóhoz, imára kulcsolva
Kezem összeteszem:
— Áldd meg fegyverüket, véd meg életüket
Hatalmas Nagy Isten

Te! kiért minden van, de kinek hatalma
Nélkül semmi sincsen. —

— Áldd meg fegyverüket, védd az életüket,
Akik szent neveddel,
Gonosz orgyilkosok vad hordái ellen,
Nevedben mentek el.
Adjad, hogy győzelmi daluktól harsogjon
A világ négy tája,
S a hazai meleg, csendes, puha fészket
Mindenik meglássa. —

— Ne engedd jó Isten, hogy árván maradjon
Az a sok kis gyermek,
Aki most anyjával e meghitt órában
Imádva kér Téged,
Akik a mélységből esti harangszónál
Tehozzád kiáltnak :
— Áldd meg a fegyverét, védd meg az életét
Kicsi apukának !

Te jó vagy Istenem, imánk meghallgatod,
S nem lesz többé árva,
Szép Magyarországon, sem kicsiny kunyhóba,
Sem nagy palotába . . .
Mert az árvák sorsa végtelen szomorú
Tudod Te azt Isten, —
És Te rajtad kívül, ki sorsuk felfogja
Senki, . . . senki sincsen.

. . . Még szól az estharang, mintha temetnének
S a harangkongásba
Rémlik, mintha belevegyülne három kis
Árva zokogása;
Rémlik, mintha látnám Isten szent lelkébe
Hogyan tekint bele :

Három megtört szívű trónörökös árva
Könnyes tekintete...

Salamon a kapitány.

„Recece“ dallamára.

Recece, délcegen ül a lován,
Recece: Salamon a kapitány;
Nem fél ő még az ördögtől se:
Recece: örömmel megy a tűzbe.

Mikor ő végig megyen az utcán,
Azon a világos-pej paripán,
Utána néz valamennyi lány,
Recece: szép legény a kapitány.

Most hogy a lányok rákacsintanak
És neki forró csókot kínálnak,
Szalutál és odakiáltja:
Nem lehet)
Kis, babám) mennem kell a csatába

A szeme villámra villámot szór,
A lelke olyan mint a puskaapor,
Lángralobban: az istenfáját!
Felfaljuk elevenen a muszkát!

Oly vitéz, akárcsak egy félisten,
Nemes szív dobog a kebelében;
Aki egyszer szívéhez féré:
Mindig vágy annak a közelébe.

Szereti valamennyi legényét
És ezért imádja a legénység:

— Ne félj, ne félj kapitány Urunk,
Melletted szurronyerdővel állunk!

Megvédjük mi a te életedet,
Mert tudjuk te is meg a miénket.

— Csak a mi holttesteinken át,
Bánthatják Salamont a kapitányt!

Leányok mikor elmasirozunk,
Virággal hintsétek meg az utunk,
Hadd léptessen büszke szép lován
Örömmel Salamon a kapitány!

Recece, elmegyünk mi messzire,
Recece: duló csaták tüzébe...
... Ne sirj, ne sirj udvarhelyi lány
Visszahoz Salamon a kapitány!

Vigasztalás.

Régi jó tanáromnak: Sándor Domokosnak.

Nagy, néma éjszaka borult a tájra
Lomha, ijesztő szárnyaival,
Csak a csillagok halavány sugára
Küzd ott a sötétlő árnyakkal.
Mint széles csatatér olyan az égbolt,
Harcfik jelképe a csillagok...
Ah! merengve kérjük, vajjon kié volt,
Ha egy-egy közülök lefutott.

Egy fényes, szép csillag volt ott az égen
Ezernyi-ezer csillag között,
Lelkeddel lested nem is olyan régen,

Amint ott ragyogva tündöklött.
 És jött egy szomoru nyári éjszaka,
 És a szép csillag már nem volt ott...
 Hatalmas- nagy, fényes ivet rajzolva
 A sötétlő égről, lefutott.

— Ah! merengve kérdém kié lehetett
 Az a csillag, amely lefutott?
 ... Nemsoká megjött rá a bús felelet,
 Amit a „Székelyország“* hozott:
 — Farcádi Sándor Domokos kapitány
 Boicán hős halált szenvedett...
 Hüen bebizonyítva édes hazám!
 Mi az igazi honszeretet!

— Te jó öreg ember, régi tanárom, —
 Jajj! a sors szivedbe markola,
 Tört szomorú szemed könnyezve látom:
 — A fiad volt e hős katona!
 Mily kegyetlen kézzel tépte meg lelked
 A végzet bűsz, sujtoló keze:...
 Nem!... e fájdalmat te meg nem érdemled,
 Ki úgy is oly sokat szenvedde!...

Nagy lelkek sajátja a mártíromság
 Jutalma a Krisztus korona;
 Nagy lelket és annak mártíromságát:
 Az életed bőven ontotta.
 Szép kék szemedből hányszor sugárzott a
 Meg nem érdemelt szenvedés,...!
 S te ősz fejed alázatra lehajtva,
 A méltatlanságot viseléd.

*A „Székelyország“ Csik, Háromszék, Marostorda, Tordaaranyos és Udvarhely vármegyék pártoktól független, székely érdekű ujsága: Székely-udvarhelyen.

— Te jó öreg ember, régi tanárom
 Neked köszönöm a mit tudok,
 Te voltál a ki felfogtad a sorsom,
 A mikor mindenki elhagyott!
 Te tanítottál meg betűvetésre,
 A tudás magvát hintye belém,...
 S imádni a fölséges művészetet:
 A lelkem ihlettel illetvén.

Oh! engedd meg, hogy Tehozzád szállhasson
 Vigasztalásom gyöngé szava:
 Kit a jó Isten mindennel megáldjon,
 Ami csak fájdalmad balzsama.
 Oh! a *Reménység*, fényes sugarával
 Sugározza be a lelkedet:
 Hogy fiaddal, a vitéz katonával
 Találkozol a felhők felett...

Oh! engedd meg, hogy jó fiad sírjához
 Lelki szárnyon elrepülhessek
 S imát rebegve az Isten trónjához
 A Feltámadást jelképczve:
 Göröngyös sírjára, hol madár dalol
 Pár fehér virágszálat tegyek...
 S a Halhatatlanság koszorújából: —
 Egy örökzöld babérlevelet!

Drága kicsi Úram!

Amikor búcsuzott s puha fehér karját
 Nyaka köré fonta,
 Olyan volt a harcfi dobogó kebelén,
 Mint egy hervadt rózsza;
 Mikor lóra pattant s porfelhők elfödték
 A messzi távolban, —
 Egyre csak zokogta: Meghalok utánad —
 Drága kicsi Úram!

... Szerbia hegyein meghalt a királynak
 Egy hős katonája,
 De mielőtt lelke az Istenhez szállna,
 Betér egy kis házba...
 ... Percegő gyertyák közt, csipkés ravatalon
 Halk zizegés támad: ...
 — Édes kicsi Uram, drága kicsi Uram...
 Meghaltam utánad!

Mi kell édes fiam?

Hófehér kórágyon,
 A mellén átlőve,
 Ott feküdt a székel:
 Hördülő mellével.

Elegáns, szép hölgy volt
 Olyan, mint egy Isten,
 Ki gondjába vette,
 Itatta, etette.

Dalolt neki sokat,
 Hozott friss virágot;
 Sapkájába tűzte,
 A gondját elűzte.

Mi mindent meg nem tett!
 Mégis, mintha tőle:
 Valamit még kérne
 Égő tekintete.

— Mi kell édes fiam?
 Kérdi szeretettel,
 S lehajlik hozzája
 Hófehér orcája.

Csekély a kivánság,
Halkan, mint a szellő
Estéli zenéje
Susogja feléje:

— Hogyha meghalok is
Adjon még reája, —
Adjon egy csókot is
Az Isten megáldja:
Drága szép Nagysága!

Bölcsődal.

Magyar baka fene gyerek,
Megírja ő a levelet;
Nem a fényes csillag mellett,
De az ágyú tüze mellett.

Nem rosszabb a székely baka,
Mert, ha úgy hozza a sorsa
S gránát tűztől ég a blúza:
Azzal gyujt a pipájára.

Hát még, mikor a táborba
Ráülnek egy orosz lóra,
Rá egy orosz tábornokra, —
Akkor jön még csak a java:

Magyar baka, székely baka,
Belerúg az oldalába,
Habár nincs is sarkantyúja:
— Cú! be lovam! — Szerbiába!

Miért zavar ?

Valamikor ábrándos szerelem
Mámorító világában jártak ;
Szerelmükben találták fel minden
Boldogságát, az egész világnak.

Akkor még az égen rózsafelhők
Usztak és a gondtalanság álma ;
Jött egy vad szél, mindent romba döntött,
Szétfoslott az álmok szép világa.

Régesrég elváltak. Egyik jobbra,
Másik balra ment el mindörökre, —
De az élet még tartott számukra
Egy gyilkot, hogy a szivükbe döfje.

Komor kép. Az öldöklő csatákból
Hazajött egy szétfaragott ember,
Egy utolsó ellenséggel harcol:
Halálharcát vivja az étellel.

Ott fekszik. Sebe mély : vége, . . . vége !
Lehanyatlik véres párnájára ;
Vöröskeresztes-hölgy ül mellette,
S némán mereng szenvedő arcára.

Találkoztak. Csönd van a szobában,
A nap is már nyugovóra szállott ;
S tudja Isten, az alkonybiborban
A beteg : gyötrelmes álmot látott.

Hogy valaki homlokon csókolta,
Aki soha övé nem lehetett . . . ,

Hogy valaki belefult a csókba,
Ajakán sirt, zokogott, kesergett.

— Hej! élet te nagy cirkuszdirektor!
Igy sohajt fel végső erejével...
Miért zavar — ? ... Látogat a doktor.
Ketten sirnak. Meghalt a sebével.

Lószorozás.

Banjalukán, Boszniában
Lószorozás tartatik,
Tratra tra, tratra tra!
A lovakért, jó lovakért
Rengeteg pénz adatik,
Tratra tra, tratra tra!
Hozza ide minden ember,
Ha van neki szép lova...
Tratra tra, tratra tra!
Igy kívánja Ő felsége,
Igy kívánja a haza:
Hirdeti a trombita!

Banjaluka nagy piacán
Rengeteg sok ló van már,
Alig fér el a piacon,
Tele velük a határ;
— Na még többet! Na még többet!
Hirdeti a trombita, —
És egy szerb, — **de magyar polgár!** —
Egész ménest hajt oda.

— Lószorozó-biztos Uram!
Szól s leveszi kalapját:

Én is kívánom szolgálni
 A drága magyar hazát.
 Öreg vagyok, olyan öreg,
 Éppen mint jó királyom,
 Ezt a ménest, — mind jó lovak, —
 Figyelmükbe ajánlom.

— Király apánk jó szívének
 Köszönhetem a mim van,
 Hosszú béke éveiben
 Szerezgettem nyugodtan.
 Azt hallom, hogy a háború
 Irtózatossá pénzt nyel el, . . .
 Eljöttem hát én is ide:
 Áldozatkész szívemmel.

— Most, hogy bajban van a haza,
 Szükségben a királyom,
 Ezt a ménest, — mind jó lovak, —
 Neki ingyen ajánlom.
 S ha elfogy a regimentje,
 Beállok én huszárnak . . . ,
 Odaadom a lelkem is
 A királynak s hazának! . . .

. . . Összenéznek a katonák,
 Szemeikben könny csillan,
 Megölelik a honpolgárt
 Igaz szívvél, boldogan.
 — Ne félj hazánk! — így kiáltnak
 S azt dobogja a szívük:
 — Pokolbeli ördögöknek
 Hadseregét is legyőzzük!

Halottak estéje a kaszárnyában.

Négy kis gyertya van a földre téve,
Körülülük halvány katonák;
Csöndes lobogással a lángnyelvek
Árnyukat: a falon himbálják.
Oh! ilyen az élet, mint e gyertyák,
S mint a fény, mit a sors keze hány, —
Kél a szél és eloltja a gyertyát:
Volt, — nincs. Minden oda: fény és árny.

Csönd van a szobában. Mélységes csönd
Szállotta meg most a lelkeket,
S mintha Isten érintette volna:
A sok marcona arc megremeg.
Tenyerükbe hajtják, . . . s elmerengve
Bámulnak a gyöngé fény felé:
Míg lelküket a képzelet szárnya
Valamerre, messzi elvivé.

Oda, — oda: távol temetőnek
Sirdombjai közé vitte el.
Hová egykor szeretteik hamvát
Rég eltemették a szívükkel.
Hol egykor mindenik szívszakadva
Állott meg a sirgödör fölött . . .
S míg a hantok dübörögve hulltak:
A szívük, lelkük összetörött.

— Látom, látom én is a temetőt
Otthon a nagy hegynek oldalán . . .
Ezernyi lángocska, amint fölcsap

Száz meg-száz virágos sirhalmán,
Fájó remegéssel jár a lelkem
Édes-Anyám sirhalmod fölött:
... Oh Anyám! Anyám! fiadnak szive
Az élet kínpadján, megtörött.

— Egykor hogy oktattál szépre, jóra; —
Hajh! de sehol se találtam azt.
Meghaltál, a szívemet elvitted . . . ,
Elvitted belőle a tavaszt . . .
Azután a nyár meg elperzselte
Azt a néhány virágot is ott . . .
Anyám! Anyám! szomorú jó fiad
Immár nem él, már élőhalott.

. . . Megpercen a gyertya, felrezennek
A szomorú arcu katonák,
Vadul himbálja a libegő fény
Szegényeknek néma árnyékát.
Az árnyak ott járnak fegyverek közt,
Mik a falról lógnak lefelé, —
Míg a bús fiukat képzeletük
Valahová megint elvivé . . .

Oda, — oda: távol csatatérre
Vitte el őket a képzelet,
Ahol annyi új sirhantot ástak,
Ahol nem gyujtottak mécseket.
Ahol most is ezer ágyú bömböl,
Míg itten a kis gyertyák égnek,
Ahol most is recsegnek, ropognak
Bősz hangjai a fegyvereknek.

Oh! ilyen az élet! Holnap talán,
Holnap talán ránk kerül a sor . . . ,
Vajjon hol égetnek akkor gyertyát

Eszteendőre, nekünk, ilyenkor! ?
 ... Csönd van a szobában. Mélységes csönd
 Szállja meg a komor lelkeket,
 S mintha Isten érintette volna:
 A sok marcona arc megremeg.

S ha van közöttük ki életében
 Talán soha se — imádkozott, —
 Most azok a gyöngye fényű gyertyák:
 Megtanítják a „Miatyánkot.“
 Most a mikor az ég felé fordul
 Félénken a kérő tekintet, —
 Most a mikor mindenik susogja: ...
 — Oh! bocsásd meg a vétkeinket.

Pénzt a haza oltárára!

Sokféle az Isten adománya,
 Mivel téged fölékesített
 Ember!, midőn a kerek világon
 Minden fölé úrrá helyezett!
 Adománya: szellemnek s anyagnak
 Mérhetetlen végtelensége ...
 Magyar! használd okosan e kincset,
 Itt az idő a cselekvésre!

Világrengetők az órák, percek,
 Amik mostan elkövetkeztek, —
 Vegyétek hát elő az adományt,
 Amit Isten adott: emberek!
 Átkozott a neve, ki félre áll,
 Mikor hazánk sorsáról van szó ...
 Ne legyen hát senki se közöttünk
 Nyomorult lelkű, alávaló!

Szelleme kincsét odaadta már
 A hadvezér, a tudós, költő, —
 ... Robogó hadinép köröskörül,
 Tele vérukkal a harcmező...
 Ércokádó ágyuk bömbölése
 Hirdeti a tudós tudását... ,
 És a költő zengi, egyre zengi
 Mámorító győzelem dalát...

Fiaink immár mind ott hullatják
 Szivükből a pezsgő, piros vért, —
 Izzó homlokukon fujja, — fujja
 A metsző téli szél, a babért! ...
 Ezek odaadták a legdrágább
 Kincset, amit Isten adhatott :
 — Hát ti, hát ti mit adtok, mondjátok
 Ti, akik itthon maradtatok?!

— Ti, akik pattogó kályha mellett
 Nem érzitek: mi a szenvedés, —
 Kiknek a Nagy-Isten jóvoltából,
 Pénzetek a bankban heverész.
 Int az idő ujja... , ne késsetek,
 Terítve a haza oltára...
 Nem alamizsnát kér, hanem **kölcsönt**
 Ti tőletek a magyar haza!

— Alamizsnát koldusnak adjatok,
 Mi nekünk alamizsna nem kell, —
 Ujra mondom **kölcsönt** kér az állam :
 Elő hát gazdagok, — pénzettekkel!
 Alamizsna nem kell, mert a magyar
 Nem volt koldus soha s nem is lesz... ,
 Amig csak szívében ősapái
 Büszke, forró vére csörgedez!

— Pénzt hát, pénzt a haza oltárára
Magyar nép, ha van még Istened
És hited, hogy a hős magyar soha
Másnak szolganépe nem leend! —
Avagy vess számot az utókorral,
Melyben majd a késő unokák:
Történelembe írják be lelked
Dicsőségét . . . , vagy kárhozatát!

A magyar király.

Kinek szent nevéhez egy ezredév óta
Hozzánőtt a szive a magyar nemzetnek,
Mint a hogy összenő a sziv a lélekkel. . . ,
Kinek parancsára milliók elmentek
Csatasorba állva, mindent elfeledve. . . ,
Édes-anyát, hitvest, apró gyermeknépet. . . ,
Kihez úgy tekint fel millióknak lelke,
Miként apjára a bizodalmas gyermek. . . :
— Hódolva üdvözlünk, légy áldva, légy áldva
Dicsőséges-Király, Magyarok-Királya !

Ajkunk gyöngye. Nincs szó, amely kifejezze
Lelkünk érzelmeit, szívünk szeretetét,
Kiapadhatatlan forrásból mely buzog,
Mint hatalmas folyam kebleinkből : Feléd !
Nincs szó, nincs gondolat a nagy szeretethez,
A mi Te irántad a sziveinkben él . . . ,
Nem is szóval mondjuk el e szeretetet,
Hiszen a kiontott vér, az szebben beszél :
. . . Milliók kitarják tiszta kebelüket,
Vérüket áldozva szeretnek Tégedet !

Megtépi az idő a fák ágát, lombját...
 Fölötted is majd egy évszázad suhant el, —
 De Te, mint a szikla hófehér hajaddal
 Rendületlenül állsz, dacolsz az idővel..!
 Mint hatalmas oszlop zúgó tengerárban,
 Ott állsz bátran, vigan Te legelső magyar!,
 Bár legtöbb kortársad, mind kidült mellőled,
 Acélos a lelked, tetterős még a kar!...:
 Egyedül állasz Te!..., hirdetve a munkát,
 S felveszed mindennap népeidnek gondját!

A pirkadó hajnal legelső sugára
 Ott üdvözöl most is íróasztalodnál —
 És a lemenő nap utolsó sugára :
 Búcsucsókját hintve, dolgozva kap annál.
 Isten napocskája mindenkor megkérdi,
 Feltárva a multnak sok dicső emlékét :
 Hogy is volt csak régen? . . . s ajándékuul hozza
 Fényes jövődönnek édes ígérétét. . .
 . . . Szállva-szálló képek rezgő napsugárban,
 Rezgő napsugárnak bűvös mosolyában . . .

. . . Egyszer volt, hol nem volt, egy szép királyfiu
 Gyermekded kék szeme ragyogva csillogott ;
 Egyszer volt, hol nem volt, egy szép királyleány.
 Szébb minőt emberszem valaha láthatott.
 Messzi a bajor föld virányos téreín
 Ahol csak illatár, ahol csak dal terem,
 Ahol az esti szél szerelmes szárnyain
 Bóditó, ígéző volt minden érzelem . . .
 Egymásra találtak királyfi, királylány :
 Sasok büszke fia, — bimbó a rózsafán.

— Eljössz-e énvelem ? — Szép ifju elmegyek.
 . . . Mindenütt merre járt, rózsás eget látott,
 Csak nálunk, csak itt a magyar feje fölött

Sötétlett feketén a gyászterhes égbolt.
 . . . Egyszercsak, egyszercsak milliók szivéből
 Fölhangzott egy édes, hosszú, boldog sóhaj.
 Távol a pirkadó hajnalnak fényében :
 Szabadság ! — s elhozta ő a fehér angyal,
 Elhozta, hozzánk a szivünk, lelkünk álmát,
 Kit epedve vágytunk : oh ! a magyar királyt !

— Ajkuk gyöngye, nincs szó, amely kifejezze
 Lelkük érzelmeit, szivük szeretetét . . .
 Szolt a védő angyal, oh ! nézd hogy csókolják
 Királyi palástod aranyos szegélyét . .
 Trónod zsámolyánál örömtől ittasan
 Könnyeznek, zokognak, hogy a szabadságuk,
 Miért szivük vérezett, visszaadtad nekik.
 Örvendj Te is uram, hogy boldognak látjuk
 A magyar nemzetet, kinél nemesebbet
 Az Isten e földre, egyet sem teremtett !

.. Volt egyszer egy király és egy királyasszony,
 Volt egy kicsi fészek, puha, mint az álom.
 Gödöllői parknak ezer méla fája
 Mennyi mesét susog esti idő tájon . . .
 Hogy, mikép ápolta, gondozta valaki
 Szép Magyarországnak jövő nagyságát :
 — Emeljük magasra, tanítsuk, műveljük . . .
 A hatalmas Isten, aki mindent tud, lát,
 Csak Ő, csak Ő tudná elmondani Néked :
 Mennyi kinccsel áldta meg a magyar népet.

. . . Mit a szelid angyal akart, mind elérte,
 Naggyá lett az ország a király kezében,
 Kicsike kunyóban, magas palotában
 Minden agy dolgozik lázasan, serényen.
 Megdőlt a bárgyu hit, meghalt a nagy átok,
 Hogy tudás, művészet nem magyarnak való,

Gyárák dübörgése mormol a rónákon,
 Füttyintő vonat bűg . . . , felszakad a tarló...
 Kultúra magja hull az irdatlan földre :
 Alkotás lázától ég a magyar lelke . . .

— Az istenadta-nép járjon iskolába !
 Iskolát, rajta hát kőmives és ácsok !
 Műveletlen népnek nem lesz jövője,
 Hírét is elsöprik a jövő századok !
 Fölhát az elmével, föl hát a szivekkel,
 Változott a világ, — tanulni mint régen,
 Mikor a magyarnak, sehogyan sem tetszett,
 Amikor szégyen volt: most immár nem szégyen
 Butaság bálványa összetörött végre, —
 A kultúra napja süt a magyar népre !

. . . A kék Duna habját, szőke Tisza vizét
 Bodros hullámokká töri a gőzhajó . . . ,
 Lüktet az őserő, vigan pezsg az élet,
 Biztat az jövő : a nagy, a boldogító !
 Amit eddig balsors szörnyű terhe nyomott :
 Kereskedelem és ipar újjá éled . . .
 Kalapácsok csengnek, a gép kattog-pattog,
 Villany-fény festi át nappalá az éjet.
 Tudós buvárkodik, festő ecsethez kap,
 Felharsan a zene, felsír a méla lant . . .

Amit a költőnek csak látnoki lelke
 Álmodott, Budapest szebb, mint a festett kép.
 Égbe fölmeredő nagy márvány paloták,
 Lennt autó kattog, fönt a repülőgép . . .
 Merre a szem ellát, ahol a sziv dobog,
 Nagy, hosszú békének ezer boldogsága
 Hirdeti a király nemes szivét, lelkét :
 Világ csodájára ragyog koronája . . .
 Ő felharsan az ének : légy áldva, légy áldva
 Dicsőséges Király, Magyarok Királya !

... Szállanak a képek rezgő napsugárban...
 Délibáb is fölkap néha komor képet, —
 Világ rosszasága, gyilkosok bandája
 Megirigyelt minket, szegény magyar népet.
 A király szent arcán végig fut egy könnycsepp:
 — A miket alkottam szét akarják törni!..
 S mig elméláz szeme a szomorú képen
 És legfőbb parancsát meg akarná írni
 — Az az üzenete, az a kívánsága...
 ... Már ott a határon minden katonája!

... Szállanak a képek rezgő napsugárban,
 A „**örös ördögök**“ rohannak a vásznon,
 Reszket az orosz cár, hull az orosz feje,
 Szerbia elvész a nagy leszámoláson.
 ... Aztán összecsapás, aztán vér, zaj, lárma,
 Elsötétül a nap, ember, ember-háton,
 Pokoli zürzavar, pokoli reccsenés,
 Minőt még nem élt át senki a világon...
 ... S hirnök jó: Királyunk győzelem! győzelem!
 Győzött vitéz serged! Istenem! Istenem!

... Zászlókat lengetnek, mámor az arcokon,
 Felharsan a zene győzedelmi hangja
 S népei körében, trónjáról a király:
 Szelid tekintettel tekint a magyarra.
 — A mi lelketeknek legszebb álma csak volt,
 Ime teljesüljön e szent ünnepnapon, —
 Évenkint, fél évig: **Öseim Burgjában,**
 Évenkint, fél évig: **Budavárban lakom.**
 ... Nincsen annyi csepp a Tiszába', Dunába',
 Mint a mennyi könnycsepp, mint a mennyi áldás.
 Hullott e szent napon a magyar királyra,
 A magyar királynak szentelt palástjára ...

Király himnusz.

„Isten áldd meg a magyart“ dallamára.

Isten, áldd meg a királyt,
Magyarok királyát,
A nemzet Hozzád kiált:
Védd meg koronáját.
Népének boldogságát
Hirdesse jó szive:
Áldd meg Isten a királyt,
Oh népek Istene!

Ha ellenség övezi
Országá határát,
Ne mulja felül senki
Lelke bátorságát.
A királynak szent nevét
Az ellen rettegje:
Győzelemre vidd népét
Oh népek Istene!

Vilmos császár.

— Félre mostan gyáva, törpe lelkek,
Mikor lantom húrjaiba vágok:
Megénekelni az „Übermentsch“-et,
A minőt még a világ nem látott!
Őt, — a kihez hasonlítani ma
Nincs a földön ember, kit lehetne...
Őt, a kihez fogható nagy elmét
Nem említ a világ történelme!

Oh! Vilmos! Oh! Vilmos! nézd, hogy remeg
 Ajkunk, lelkünk neved hallatára,
 Minden idők legnagyobb embere:
 Német nemzet dicső, nagy császára!
 Versenyezni kívánunk most azzal,
 Hogy néped szeret e jobban, vagy mi?..
 Hisz a magyar oda jutott immár,
 Hogy kész érted lelkét odaadni!

Azt az ősi, nemes, igaz lelket,
 Mit annyiszor megbámult a világ,
 De tetteit, bármi nagy volt is az:
 Hazug szájjal mindig elvitatták.
 Kit bemázolt, gyáván lekicsinyelt,
 Sok hitvány, sok hiszékeny, törpe nép..
 De Te nem! Te azt mondtad: — „E népet
 Megismertem s megvédem a nevét!“

Merre nap jár szép Magyarországon
 Belefoglal a nép imájába...
 Ki szent kezed mikor sárral dobtak,
 Védelmesni tártad a magyarra.
 Ölelj, ölelj kebeledre Vilmos,
 Engedj minket ott nyugton pihenni,
 Hiszen a Te acélos kebleden
 Nem zavarja álmunk senki, semmi!

Budavárban amit rólunk mondtál,
 Füleinkben csengnek a szavak még:
 — „Az erős, a hűséges magyarral
 Én egy virágot meghódítanék!“
 Próféta lelked már megálmodta
 Még akkor, hogy eljön az az idő,
 Mikor a világnak megmutatod,
 Hogy a magyar neve milyen dicső!

... Fujja a szél, fujja ím a zászlót
 Lengyelország hótakart mezőin,
 S kiket akkor a szivedben hordtál:
 Ott vannak ők, ott most valamennyin.
 Fujja a szél, pirosra kifujja
 Magyar fiu, német fiu arcát, ...
 Kik most Érted, kik most Véled vivják:
 A vi!ágnak légkeményebb harcát!

... Elült a halálzaj. Egy kis szünet
 Állott be az ágyúdörgés között ...
 Legtöbb harcos szelid pihenőre
 Boldog álmvilágba költözött.
 Fagyos dekkung mélyén alszanak ők,
 Míg kettő a peremén örködik:
 — Ne zavarjátok sipító golyók,
 Szegény pajtásink boldog álmait!

Igy szól egyik az örködők közül:
 (Arcát lilára marta már a szél,)
 — Mond csak pajtás! Ismeritek Vilmost
 Ottan „Ázsia“ határszélénél?
 Hallgass ide. Az arca oly nemes-szép,
 Hogy nem éri utol a képzelet ...
 Termete? Mintha művész vésője
 Faragott volna ki egy Istent!

— A lelke!, a lelke! — szól a másik ...
 Hányszor éreztük annak melegét,
 Mikor ártatlanul meghurcoltak
 S szégyenpirban égett a magyar nép!
 Mit!? Mi ne ismernők? Mellére vág.
 Minden magyar szivben ott a neve ...
 Szeretjük is híven, igazán őt,
 Tán jobban, mint tulajdon nemzete!

Egykettőre összevesznek azon,
 Hogy ki szereti jobban a császárt;
 — Mabiza-ma emberhalál lesz itt!
 A fellobbanó magyar így kiált.
 Sziporkáz a szeme a németnek,
 Nyakán ujjnyira dagad minden ér:
 — Nem igaz! Jobban mi szeretjük!
 S oldalukhoz kapnak a fegyverért.

... Jóságos Isten még csak egy perc és
 Pirosra festi vérük a havat.
 Mint két fenevad úgy állnak ottan,
 Ólomsullyal jár minden pillanat...
 Jóságos Isten tégy most csodát
 Egy szempillantás — és késő lesz már...
 A csoda megtörtént. Egy közeli
 Fa mellől, közéljük lép a császár.

... És a kezek lassan leengedik
 Ím a halált rejtő fegyvereket.
 Bajtársi ölelés, — bajtársi csók...
 — Fiaim egymást is szeressétek!
 Trombita harsan. Hurrah! Előre!
 ... Elnyeli őket a ködös határ, —
 Míg áldását küldve utánuk néz
 Könnyező szemekkel: Vilmos császár.

Magyar-német testvériség!

— Induló. —

„Fel-fel vitézek a csatára” dallamára.

Büszke magyar nép s erős német
Összetették a fegyverüket,
Hadd mutassák meg a világnak,
Hogy ők közöttük milyen rendet vágnak.

Összetették a szivüket is,
Összetették a lelküket is:
Lángolva ég ott a barátság,
Hisz ellenségük most az egész világ.

Mint a sátánnak sötét népe,
Olyan mindkettő ellensége:
Orgyilkoslelkű állatcsorda,
Poklok mélysége hozta a világra.

Miként a férgek úgy nyüzsögnek,
Gomolyognak és üvöltöznek:
Hanem azért csak gyáva kutyák,
Kik még az árnyékot is megugatják!

— Éppen így jó ez német pajtás,
Lesz most minékünk bő aratás;
— Rajta magyar nép üssed, vágjad,
Az Árgyelusát az édes — anyjának!

— Már nemsokára nem lesz ellen
A jó Isten csak velünk legyen,
Elküldjük mind a másvilágra,
Akik rátörtek imádott hazánkra!

— Akkor, ha majd eljő az óra
 És el kell válnunk bucsuzóra . . .
 Az Úr Istenre fogadjuk azt,
 Hogy a magyar s német hű barát marad!

Oly boldog lesz így Magyarország,
 Oly boldog lesz így Németország,
 Hogy még az Isten is az Égbe:
 Sirni s nevetni fog majd örömébe!

Asszonyomhoz.

Emlékszel? — lelkem: csöndes este volt,
 Mikor szeliden elsusogtam azt,
 Hogy alvó szívem új lángot fogott, —
 Te varázsoltál abba új tavaszt.
 Szeliden hajtád kebelemre le
 Édes-fürtös, drága, szép kis-fejed . . .
 . . . S mi a két sorsüldözött teremtés:
 Reszketve sirtunk boldog könnyeket.

Emlékszel? — lelkem: öledbe fogtad
 Sokat szenvedett szomorú fejem,
 S csókos kezekkel végigsimítád . . .
 Oh! áldjon meg érte a jó Isten!
 Oh! áldjon meg, hogy fájó sebeit
 Szívemnek, lelkemnek begyógyítád . . .
 Míg magasztos lényed dicskörében
 Éreztem, hogy ott van a Mennycsászár!..

Hej! sokszor a gondok terhe elnyom,
 Eszembe jut drága arcod, szemed . . .
 Úgy szeretném, ha megcsókolhatnám
 Azt az édes, kis, hófehér kezed . . .

Jól tudom : szépen elsimítanád
 Arcomról a bús, komor ráncokat ...
 ... S lelked ragyogó világa mellett:
 Elhagyna minden sötét gondolat ...

... Te vagy egyetlen, akit szeretek
 S a sors megrablá hő szerelmemet;
 Durva kezekkel jajj! elválasztott
 Tőlem, Édes-Asszonyom: Tégedet:
 .. Hogyha máskor nem, bár álmaimban
 Keress fel szentem, drága Asszonyom
 S csókold meg ajkam szűztiszta szentem,
 Legalább legyen boldog: ... az álmom.

... Ha kél a hold halovány orcája :
 Szelid szemeddel tekints rája fel ...
 Azt fogom akkor, azt fogom hinni :
 Találkozom ottan a lelkeddel.
 ... Ha rám ragyog onnan az a két szem ..
 Szép, csendes, bűbájos alkonyaton :
 Hadd hullassam érted könnyeimet ...
 Imádott szentem, drága Asszonyom

A kicsi Bubához.

Öntudatlan élet boldog lakója te
 Aranyos, édes, drága gyermekem ;
 Életem reménye, üdve, mindensége :
 Féltő vágygal száll hozzád a lelkem.
 Ha fölcsillansz emlékim sivár mezején,
 Te vagy kinél édesen megpihen, —
 Zaklatott életem szép oázisánál, —
 Elfáradt lelkem : édes gyermekem.

A napok millió gondja, terhe, bújja,
 Ha a képzelet hozzád elvezet
 Lefoszlik rólam, mert kicsi kezdeddel
 Leveszed a mázsányi terheket.
 Ha ragyogó, értelmes szemeid látom
 És tiszta tüzökben megfürödtem:
 Megifjultan térek vissza, ide vissza, —
 A rideg valóba: édes gyermekem!

Hogyha csöppnyi szájacskád zenéjét hallom,
 Mily fölséges melódiák nekem:
 Mikor az abéce minden betűjén át
 Csilingelsz bájoló madárnyelven.
 Míg a sok zenei műfajt komponárod,
 Miknek akkordja a mennyben terem, —
 A csodák elbájoló bűvarázsával
 Tele a lelkem: édes gyermekem!

Boldogságtól ittasul meg egész valóm,
 Mikor Anyád keblére von téged
 És csintalan zenéd pajkosságba csap át
 S Anyád haragosan zsémbel néked...
 — Ezernyi munkája miattad elmarad!...,
 De te csak énekelsz kedélyesen...
 S réztányért formálva apró kacsódból
 Őtöd a taktust: édes gyermekem!...

Tratra! Alarm! Alarm! az álmok eltűnnek.
 Rohanni kell tovább, hi a haza!
 Oh! ha te azt tudnád körülötted mi foly, —
 Mi az, mi Apád álmát zavarja?
 Hogy ágyúszó, vérfolyam van mindenfelé
 S a sóhajtó szél, ami megjelen,
 Ami megrázza esténkint az ablakot,
 Oh! miket beszél: édes gyermekem!...

Hah! hogyha egy minden emberi mivoltból
 Kivetkőzött durva, vad szörnyeteg
 Meglepné mosolygós, édes álmod s össze-
 Törné harmatgyöngye kis testedet!...
 ... Ez az, ami mindig az agyam kavarja
 Gyötrelmes, álmatlan, bús éjeken
 Míg vonagló szívem érzi, hogy éretted
 Jajj! megrepedne: édes gyermekem...!

Védje Isten gondtalan édes álmaid,
 Elméd boldog jövőre keltse fel...
 S hozza el az **örökbéke** szent napjait,
 Az emberiségnek oh! hozza el!
 ... Ha egymást a népek keblükre ölelik,
 Örülve-örülünk az életen...
 Akkor boldogan álmodozhatunk tovább:
 Aranyos, édes, drága gyermekem!

Világháboru a világbékéért.

(Életfilozofia.)

Szereplők (a gyöngébbek kedvéért) **Ijjak**: Az első ifjú Németország. A második ifjú, Magyarország. A harmadik ifjú, Törökország. **A kamaszok**: A hirhedt parázna: Farciaország. A nagy vízi tutajos, másszóval a tengeri-herkentyű: Angolország. A disznópásztor: Szerbia. A kecskepásztor: Montenegró. Az otromba jégvágó paraszt: Oroszország. **A színek**: A sárga majmok; Japánország. A többi színek; néger, indus.

I. Világnézet.

Az emberiség még, sajnós vagy nem sajnós,
 Ahogy tetszik! (Tisztelet a kevés kivételnek!)

De be kell vallani, ha talán fájna is:
Kamaszkorát éli!

— Gyermekkorát: — melyben megtanult beszélni,
Megtanult olvasni, aztán írni
És tanult egy kevés fejtörő számvetést,
Sok filozofiát, amit meg nem értett és keveset használt,
Mert a filozoptert és a feltalálót csak kutyanak nézte
És oldalba rugta és szertesztét vágta,
Máglyára hurcolta, vagy keresztre verte! ...

— Gyermekkorát: — melyben nagynehezen tanult
Néminemű csekély kéziügyességet,

Amit elnevezhet egy évszázad óta, —

(Engedjük meg neki, hívja **technikának!**),

Hó! mert a technika majd csak ott kezdődik,

Ha a világürnek csillagos térein,

A csillagok között, érintkezés támad ...

S holmi operai szép előadásra,

Egy-egy operettre, kinematográfra,

Vagy egy szép dámához egy kis „steiff“-vizittre,

Elmegyünk a „Marsz“-ra, el a „Jupiter“-re! ...

— Gyermekkorát?: — melyben Istenről is szerzett

[valami csekélyet,

Habár pfuj! nem egyszer vitatja nemlétét

Csodabogár módra, de kegyelmessége felfogni Istenről

Még annyit sem képes, mint a föld fenekén,

Vagy a tenger mélyén: a sokkal biztosabb ösztönű ázalag.

— Gyermekkorát?: — melyben az Istent tisztelje,

S hogy hogyan tisztelje? sehogy se lát tisztán,

Abban is még — szörnyű! — ezerfelé szakad ...

... Keresi a légben, s hogy a szép Mennysország

Nincsen a végtelen „ennedik“ hatványon, hanem a szívében.

Hogy önnön szívében, ott ül az Úristen ...

Zu hoch! megérteni még az a gondolat!

— Gyermekkorát!: melyben a külsőség minden,

[de a belső érték,

Ethikai jellem! — elhanyagolt semmi!

— Gyermekkorát?: melyben a vallás tétele

Nem kíván rettentő magas regulákat.

Csak azt, hogy szeresse minden teremtt lény:

[a **felebarátját** :

Mert ebben benne van minden földi tétel,

Ami az egeknek kinyítja kapuját, —

S valamennyi dogma tekervényes útja:

Hitelemzés tana és a hitágazat

Innen fakad s erre vezethető vissza . . .

(Csak az a furcsa, hogy éppen ezt nem tartják,

Ezt nem gyakorolják: **a felebaráti igaz szeretetet!**

Hanem tőle messze, messze félrejárnak, sokat povedálnak!

És — leimádkozzák a ma bűnét azért, hogy száz százalékuk

Holnap vidám szívvel újlag vétkezzék, —

S hogyha nem lesz dolga, holnap, holnapután:

[újra imádkozzék!

Gyermekkorát?, — nohát! — az ember tullépte,

Éppen hogy tullépte!

II. Ime a világ.

. . . És most veszedelmes kamasszá felnöve!

Nem tévedhet senki, ha visszagondolja

Hogy egyetlen, amit gyomrának mélységes fenekéből utál:

Az a kamaszkornak sok vitézi tette!

. . . Amikor az állán pelyhezésnek indult

Az ifiuságnak legelső öröme!

(No de nem vitatom, tudom azt nagyon jól, —

Mindenki majd erre rájő önmagától.)

A kamasz népeknek, mik a földön élnek:

Legtöbbje vérengző, komisz, verekedő.

(Kiveszek belőlük még néhány gyermeket,

Csak ezek nem azok, a kiké lehetne a „Mennyek“-

[országa . . .

Ezek **vademberek**, de nekik meg lehet bocsátani, hogyha

Néha embert esznek, — nem tudják mit tesznek!)
 A kamaszok között van gyilkos, bandita, —
 Se-szeri se száma, aki rátör nyugton alvó szomszédra,
 Mert megunta otthon a disznóhizlalást, a kecskeposztolást!
 . . . Iskola padjain, Isten templomában hirdeti a jelszót
 Tajtétkzó ajakkal és arra tanítja minden pereputtyát:
 — A békés szomszédnak bármiféleképpen: bombával,
 [gyilokkal]

Öljétek meg az ő eljövendő Urát . . .
 Vegyétek el földjét . . ., kincses sok városát! . . .
 A másik kamasz meg, a hirhedt parázna?
 Úgy kiélte magát, hogy alig cipeli reszketeg inait . . .
 Hiába megy el a világ kocsmájába a hirhedt léhűtő,
 Még egy garasnyit se hiteleznek neki, a förtelmes lumpnak!
 Szomszédja pedig, a nagy vízi-tutajos,
 Aki folyton-folyvást a pénzével henceg,
 Hideg eszű fráter, csöpp sziv sincsen benne, —
 Nincs erény becsület, tisztelet, ideál,
 Mit pénzért ne adna, vagy pénzen ne venne . . .,
 Aki, mert félti a potrohos nagy hasát,
 Kapzsi számítással tölti, töltögeti
 Kiélt lump társának koldus tarisznyáját!
 Mindkettőjük irigy számítással tör rá
 Egy daliás, derék, erős ifiura, —
 Szeretnék egy kanál vízbe elfojtani,
 Mert hát egyiküknek, néhány esztendeje,
 Fiatalos hévvel: világtörténeti zugó pofot adott!
 (Nem tudja feledni, hát reváncsot keres . . .)
 Míg a másik telhetetlen pasas
 Félti tőle a világpiacot! . . .
 Ezért aztán az ifiu ellen
 Bevonták a körbe mind a kamaszokat . . .
 Be a disznópásztort, be a kecskepásztort. (Pénzelik
 [cudarul!])
 Mert azok az ifju szerető barátját: egy másik ifiut
 Gyilkos eszközökkel ingerelik, bántják, —

Megölték jövendő nagy uralkodóját!
 (Saját királyuknak párolgó, friss vére
 Még csak föl se száradt!) De tovább mehetünk!
 Hogy a hármónia köztük teljes legyen:
 Beveszik a körbe az otromba, buta jégvágó parasztot,
 Kinek csak torturán jár mindig az esze,
 Kinek rút a lelke, van egy nagy dorongja,
 S mindig pálinkától büzlik szája, gyomra!...
 Örvendnek jöttének, de nem veszik észre, hogy annak
 [gyomrában,

A pálinka esze hogyan filozofál?!
 Még a vak is látja: az az áhítása,
 Ha majd urrá léssen, többi kamasztársát,
 Fagyos dorongjával agyba-főbe vágja!
 Oh! ostoba fickók!, — buta disznópásztor,
 Zuzmarás bajuszú dorongos parasztnak
 Komondor kutyája, (ki folyton ugattál) —
 És te bőrdudájú ravasz kecskepásztor (kinevettünk
 [százszor!])

És te telhetetlen tengeri-herkentyű, —
 Inaszakadt hitvány, lump kamasztársadnak
 Hozzádillő párja...
 Kik az orrotoknál előbbre nem láttok:
 Be bolondok vagytok!
 (Rettenetes sorok, ha látja az ember így papírra vetve
 De hát mit csináljak? hazudni nem tudok: ez a világ képe!)

III. Bátran előre!

Na se baj! . . . A két ifju mellett,
 Kikben csak úgy dagad az őserő,
 Kiknek célja mindig a békés munka volt
 S megdicsőítése az emberi nemnek:
 Egy harmadik, aki ifju akar lenni,
 Mert lerázta már a szertelenség jármát,
 Segítségre siet, — már ott is mellettük!

Na se baj! . . . Ők hárman majd megváltoztatják
 A világnak képét, ósdi ábrázatját!
 . . . Hanem aztán, akkor más lesz a formula,
 Más a paragrafus, más majd a táncnóta!
 Nem olyan, mint azt a korgó belekben a
 Vutki kigondolta! Várjuk csak a végét!
 A sárga-majom is táncot jár majd akkor,
 Vagy pedig mérgebe: „sárgaság“-ba pusztul!
 Na jó! Hiszen hát a színekben is vannak,
 Vannak és lehetnek: rémes fokozatok!
 S a többi színek is majd csak eljátszák a
 Tarka szivárványnak mindenféle színét!
 — Ifjak ne féljete! Ott van az Úristen a ti pártotokon,
 Mert az Isten igaz! És a banditáknak pártját nem
 [foghatja,
 A legmagasztosabb emberi törvények védelmezéséért
 Ragadtatok fegyvert! Ő, aki pártfogol: győzelemre segít!
 — Ifjak menjete csak ifiúságotok
 Boldogságtól fényes ábrándvilágába
 Felemelő hittel! Pezsgő tűzben égő
 Fiatal szívetek, előre az útra
 Vetette sugarát s a sugármezőben
 Látszik az **új világ**, melyben ti diktáltok,
 Melyben vagy úgy élnek, azok a többiek, ahogy
 [akarjátok, —
 Vagy pedig mint holmi ártalmas férgeket
 Az egész vonalon: agyontapossátok! . . .

IV. A jövő.

A megújulásnak szent jövőjében:
 — Soh! se kell cifrázni! — Világbéke lesz az
 Első paragrafus! **S a világháború!** — **világbékét**
teremt!
 . . . Réges régen, még a ködös gyermekkorban,
 Amikor az ököl volt csak az igazság,

Mikor még az egyes polgárember javát

Nem védte telekkönyv: lopás volt a jelszó, — az a

[legédesebb! —

Most próbáld meg flótás! Most már van telekkönyv! —

És, ha megpróbálsz a szomszéd portáját ujjal is bántani,

Vagy a barázdáját, mert hisz az amúgy is

Csak mihaszna bozlányt, avagy bürköt terem?!

Van járásbiróság s úgy végig püfölik

Hitvány ködmönkédet, varrott nadrágodat, —

Hogy csak abbul koldulsz! S becsületes ember

Nem fogja a pártod! . . .

. . . A megújulásnak szent jövődjében

Megcsinálják majd a nagy, nagy telekkönyvet,

Minek „**nemzetközi telekkönyv**“ a neve . . .

Mibe az államok beírják nevüket,

Be az országukat, kiki, amit szerzett . . .

S új földet erővel egy se vehet többet:

Akkor aztán majd lesz áldott, boldog élet . . .

Erősebb a másét ott el nem veheti,

Mert egy nemzetközi bíróság bünteti . . .

Melyben minden nemzet képviseli magát,

Hol a gyöngét védi s védi az igazát! . . .

. . . Hogyha valamelyik nép elkoldusodik :

Egyék otthon krumplit, árvaleves félét?!

Avagy földet eszik keserves kínjába? . . .

Gazdag nép nem bántja, mert a szegényt védi

A törvény ereje!

. . . Ha ép megtetszenék a szegény országa,

Vegye meg azt pénzen, ha eladó volna :

S ne vason, ne véren!

. . . Lesznek tehát mindig telhetetlen népek, —

De ha ilyesfajta rokoncátlan akad,

S valami háborgást merne elkövetni? —

Összefog a többi, vagy lecsendesíti, vagy jól megbünteti!

. . . Jövő boldogságnak ezt a nagy talpkövet:

Ezt meg kell csinálni, ha addig élünk is!

— — — — —

Harc pedig lesz a tudományokban, a művészetekben, —
 Verseny a népek közt :ideáлизmusban,
 Istenszeretben, emberszeretben !
 S az emberiségnek az lesz mindvégiglen
 Legfőbb törekvése,

Hogy soha se szűnjék meg az áldott béke:

A nagy világbéke!!

Ilyen törekvésben, akkor az öreg föld
 Eltart majd a hátán : hárommannyi embert,
 Mint a mennyit most tart, mint a mennyit most tart
 De nyomorúságban !

Eltart majd a hátán hárommannyi embert :

Teljes boldogságban !

Mert ahhoz van neki kellő gazdagsága,
 Csakhogy a népének, akit hátán hordoz, —
 Mind e mai napig rettenetes rossz volt :
 Az eszejárása !

* * *

Ki ezeket írta, bölcsnek soha magát
 Ugyan fel nem toltta, —
 De a ki nem hiszi, s más a véleménye, —
 Az lehet nagy gazda :
 Bölcsnek még se tartja.

Hindenburg.

Végig dördült neved a kerek világon
 Oh ! Hindenburg ! Oh ! Hindenburg !

Hegyen, völgyön, sikon, zajgó tengereken,
 Minden élő szive lázasan megrezzen . . .
 Felvette nevedet villámgyors szárnyára
 A hir, s a világot köröskörül járva,
 Susogó ajkakkal, a bámulat hangján

Szorongva tárgyalják, mit küldtél a postán ?
 Egész világ arca feléd van fordulva,
 Kinek neve úgy dörg, mint az ágyu torka,
 Mikor végigbőmből a kerek világon :
 Oh ! Hindenburg ! Oh ! Hindenburg !

Megremeg a szive minden élőlénynek,
 Mikor tétovázva arra-felé néznek,
 Hol mesteri kézzel, zseniális ésszel,
 Orosz túlerőnek szeme nézel . . .
 Ki vagy Te ? Mi vagy Te ? — kinn nem fog földi kín
 S a mazuri tavak rejtelmes ösvényin
 Úgy jársz, mint egy Fantom millió veszélyben,
 Úgy jársz, mint az égből földre szállott Isten.
 Félelmetes neved megbabonáz mindent . . .
 Oh ! Hindenburg ! Oh ! Hindenburg !

Mit hajdan regéltek hősi mesemondók:
 Felevelenítet, új életre szitod !
 Mesék fényességét, a csodák világát,
 Mind az egész világ, bámulattal látják !
 Régi germán mithos félelmetes hada,
 Mikor felcseng ajkán a „Rajna“ szent dala . . .
 Merre vonul minden recsegve, ropogva
 Szétmálik, s hol eljárt zöld fű nem nő soha...
 Istentől fél az csak, mástól nem a földön . . .
 Oh ! Hindenburg ! Oh ! Hindenburg !

Ellenségeink, ha nevedet meghallják,
 Mintha a mennydörgés hangjait hallanák,
 Őrült szorongással, kétségbeeséssel:
 Térdet-fejet hajtva futnak szerte-széjjel.
 . . . Mazuri tavaknak nincs annyi lakója,
 Mint a mennyi orosz belefutott, hallva
 Feje fölött zúgni, nevedet csattogni,
 Mintha ezer ménykő akarna lecsapni,

Mikor rájuk csapott mennydörgő nagy neved :
Oh ! Hindenburg ! Oh ! Hindenburg !

Rajta hát ősz vitéz Nibelungok sarja,
A villám se nézi, hogy mibe csap : rajta !
Szord hát szerte-széjjel, hirmondót se lásson
Soha, soha senki abból a seregből,
Ki oly népet pártol, aki gyilkol és öl.
Irtsd ki a magját is az elfajzott népnek,
Hozd ránk szent napját oh ! a világbékének ...
... S imába foglaljuk dörgő nagy nevedet
Az idők végéig ! ...
Oh ! Hindenburg ! Oh ! Hindenburg !

A gyalázatos japánok.

Legförtelmesebb bűn ezen a világon
A háládatlanság,
Elrémitő látni, amikor milliók,
Népek gyakorolják ;
Kik jótett helyébe gonosszal fizetnek,
Hála bennük nincsen ...
Gyalázatos japán, háládatlan, rút nép :
Verjen meg az Isten !

Kitől tanultátok, amivel hengegtek
S a világ szemébe
Hintitek a port, hogy a ti népeteknek
Nagy a műveltsége ! ?
Hogy tizezer évnek termő talajába
Nyulik le gyökere ... ,
De papíripárnál, holmi rongyos slőjdnél
Nincsen más gyümölcse !

Kitől tanultátok, amivel hengegtek
 S veritek melletek,
 Hogy a felkelő-nap országának népe
 Milyen modern nemzet! ?
 . . . Nagy-Németországnak emlőit szivtátok,
 Azon nőttetek fel...
 S ím most rátámadtok, ronda sárga majmok
 Hálátlan lélekkel!

Rátámadtok arra, ki sok évtizedig
 Tanított titeket,
 Kinek országába annyi éven által,
 Mint méhraj jöttetek;
 Tudományt koldulni jöttetek hozzája
 S a Monarchiánkba . . .
 Összeszedve sok-sok tudományos kincset...
 S hajh! mi lett az ára ?

... Mindnyájan azt hittük, hogy úri nép vagytok
 És pár esztendeje,
 Mikor nem ismertünk s kísértük sorsotok
 Rajongással telve . . .
 Mikor a kancsukás oroszral harcoltál
 Japánország népe . . .
 Hogy lángoltunk érted, hogy féltettünk téged:
 Beste kutya lelke!

Szégyen és gyalázat! Holmi hitvány koncert
 Eladtad magadat
 Az orosz zsarnoknak, — mikor a németet
 Orvul megtámadtad!
 . . Szachalin szigete! Szachalin szigete!
 Elnevezlek téged
Ürdíj szigetének . . . Légy örök tanúja
 Japán szégyenének!

Gyalázatos japán! Nem sül ki a szemed,
 Mikor oda vágom,
 Hogy a legcudarabb, legbitangabb nép vagy
 Az egész világon!
 Vigyázz! — mert egy napon az a nagy kőisten
 Kihez imádkozol:
 Leköpi az arcod, s hired is elsöpri —
 Gyalázatos japán —
 Erről a világról!

Éljen Törökország!

Üdvözöllek Téged ifju Törökország
 Szivem szent hevével,
 Hogy ügyünkhöz álltál, segíteni jöttél
 Hú baráti kézzel;
 Magasan lobogó, új fényben ragyogó
 Zászlódat kibontád ...
 Repül már a zászló ... Éljen Törökország!
 Éljen Törökország!

Megérezte lelked, hogy a megújulás
 Harca a mostani ...
 Hogy a török népnek fájdalmas sebeit
 Be kell gyógyítani!
 — Ne félj visszaadjuk, régi nagy hatalmad
 Ki hú voltál hozzánk ...
 Új életre támadsz, legszentebb vágyunk az:
 Éljen Törökország!

Dardanellák őre, előre, előre,
 A fagyos oroszra! —
 Csapj rá mint a vércse, hisz arra áhítot,
 Hogy azt elorozza ...!

Rajta hát szárazon, rajta hát tengeren
 Azt a rézangyalát,
 Hogy bámulatában vesszen meg, a ki bánt:
 S éljen Törökország!

Mohammed nevére, az ő zászlójára
 Törtek elleneid, —
 Ne kiméld az apját, ne kiméld az anyját
 Vágjad valamennyit,
 Ha egyszer ellenség! — ha hitedre támadt,
 Ha országod bántják...
 Lobog már, lobog már győzedelmes zászlód:
 Éljen Törökország!

Hová lábát teszi vitéz hadi néped,
 Elpusztul ott minden,
 Hired neved, mint a pusztító tűz úgy jár
 Égen, földön, vizen...
 Rajta, rajta, rajta!; ne legyen kimélet
 Vágjad a banditát...
 S kísérjen utidon imádságos vágyunk:
 Éljen Törökország!

Leráztad magadról az ósdiság jármát
 Isten ember látja,
 Új, nagy jövődönnek, a világbékének
 Léptél az útjára...
 Együtt alkotjuk meg, hű török Véled a
 Világbéke napját...
 S örömmámoruktól idvezülten zengik
 A késő unokák:
 Éljen Magyarország!
 Éljen Németország!
 Éljen Törökország!

A kötet tartalma.

Esdeklés az Istenhez.	3.
A 82-es bakák harci éneke.	5.
Búcsuzó.	7.
A fecskék és a katonák.	8.
Székelyek csatadala.	10.
A fehér cár tragédiája.	11.
Bajtársaimhoz a harctérre.	16.
Salamon a kapitány.	19.
Vigasztalás.	20.
Drága kicsi Uram.	22.
Mi kell édes fiam ?	23.
Bölcsődal.	24.
Miért zavar ?	25.
Lósorozás.	26.
Halottak estéje a kaszárnyában.	28.
Pénzt a haza oltárára !	30.
A magyar király.	32.
Király himnusz.	37.
Vilmos császár.	37.
Magyar-német testvériség.	41.
Asszonyomhoz.	42.
A kicsi Bubához.	43.
Világháboru a világbékéért.	45.
Hindenburg.	52.
A gyalázatos japánok.	54.
Éljen Törökország !	56.

